

Tjugoförsta söndagen i Treenighetstid

Andlig försumlighet

Jes 5:1-7; Hebr 10:19-31; Matt 21:33-46; Ps. 119:1, 153-160

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Så, vänner – vad har vi framför oss idag? Det är bröllopgästens söndag och temat är 'andlig försumlighet'. Men vi hör inte mycket om bröllop i dagens läsningar. Det verkar mer handla om vinodling. Låt oss bena i detta och så, förhoppningsvis, gå stärkta. Även om det på vägen kan väckas dåligt samvete.

Vi hörde i evangeliet om de onda vinodlarna. Här finns frågor om vad 'vingården' egentligen är, vilka det är som arbetar och vem det var som kördes ut. Låt oss ta del av det en gång till, med lite andra ord:

Tänk dig att du anlägger en trädgård. Du sätter, sår och planterar. Potatis, lök, morötter. Persilja, timjan och andra örter. Frukttrod, bärbuskar och flera sorters blommor därtill. Du överlämnar skötseln till andra som, i utbyte mot del av skörden, skall vattna, rensa ogräs, beskära och hålla fritt från ohyra och skadedjur. Efter en tid märker du att detta inte sköts; att de ägnar de sig åt annat. Därför spirar ogräset, grödorna växer dåligt på grund av dålig bevattning samtidigt som man kivar om ägarförhållanden. Beror detta på okunskap om, ovilja eller ointresse för arbetet och uppdraget? Du väljer att skicka en trädgårdsmästare för att undervisa, inspirera och mana på så att det kan bli en skörd. Men när trädgårdsmästaren kommer till din anläggning blir han misshandlad och bortjagad.

Du hade nog, som ägare till trädgården, känt dig både motarbetad av ett sådant beteende och oönskad av dessa arbetare. Men vad vill detta säga oss?

Det verkar, vid en första anblick, inte finnas mycket till likhet med den liknelse som givit söndagen sitt namn. Men för ordnings skull, låt oss också höra om bröllopgästen:

*"Jesus talade än en gång till dem i liknelser: 'Himmelriket är som en kung som höll bröllop för sin son. Han sände ut sina tjänare för att kalla de inbjudna till bröllopet, men de ville inte komma. Då sände han ut andra tjänare och befälde dem att säga till de inbjudna: Min måltid är redo, mina oxar och gödskalvar är slaktade och allt är färdigt. Kom till bröllopet! Men de brydde sig inte om det utan gick sin väg, en till sin åker, en annan till sina affärer. De andra grep hans tjänare och misshandlade och dödade dem. Då blev kungen vred och sände ut sina soldater och lät döda dessa mördare och brände ner deras stad. Sedan sade han till sina tjänare: Allt är färdigt för bröllopet, men de inbjudna var inte värdiga. Gå därför ut till vägskälen och bjud alla ni ser till bröllopet. Tjänarna gick då ut på vägarna och samlade alla de mötte, både onda och goda, och bröllopsalen fylldes med bordsgäster. När kungen kom in för att se sina gäster, fick han där syn på en man som inte var klädd i bröllopskläder. Han sade till honom: Min vän, hur kom du in hit utan bröllopskläder? Mannen teg. Då sade kungen till tjänarna: Bind honom till händer och fötter och kasta ut honom i mörkeret här utanför! Där ska man gråta och gnissla tänder. Många är kallade, men få är utvalda.'"*¹

Kopplingen mellan dessa liknelser står att finna i det som går att påverka: arbetet innan skörden i vingården och förberedelserna inför bröllopsfesten. Bägge liknelserna handlar om försumlighet. Arbetarna i evangeliets vingård, liksom bröllopgästen, är alla försumliga. Därför blir det ingen skörd för arbetarna och heller ingen fest för bröllopgästen.

Eftersom det är liknelser så pekar de på något annat, nämligen våra liv: ditt och mitt. Vingården är livet här; skapelsen. Skörden representerar frukten, evighetens vinst och segerkrans. Skörden representerar det himmelska bröllopet. Det är alltså varken din eller min vingård. Det är Guds vingård. Och trädgårdsmästaren är inte vilken Nisse från Manpower som helst, utan Jesus Kristus.

Språkligt betyder försumlighet *slarv, nonchalans, vårdslöshet, oaktsamhet*. Och det är väl ord som passar såväl vingårdsarbetarna, som fick ansvar för driften av vingården, som bröllopgästen.

Det handlar alltså om oss. Vingården är skapelsen. Men vingården är också var och en av oss. Här finns ett makro- och ett mikroperspektiv. Det handlar om hur vi förvaltar skapelsen men också oss själva och våra själar. Men hur kommer vi åt detta? Hur kan vi prata om detta? Hur kommer vi framåt för att inse och ta till oss nödvändigheten i förberedelserna; nödvändigheten i att ständigt och jämt rensa oss själva från ogräs så att frukten kan växa?

Man kan vrida och vända på denna fråga. Och i vilken riktning man än knådar och bearbetar, så kommer man till något näst intill tabubelagt: Samvetet. – Vi får inte ge människor dåligt samvete, för det är synonymt med att skuldbelägga.

Men, en person sade en gång – det var efter en predikan: - usch, jag känner så dåligt samvete efter att ha lyssnat! Och mitt spontana svar var: Bra!

Vänner, vi hörde Jesu ord i evangeliet:

*"Guds rike ska tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukt. Den som faller på den stenen blir krossad, och den som stenen faller på blir söndersmulad."*²

---

¹ Matt 22:1-14

² Matt 21:43-44

Och den helige aposteln, som skrev till Hebréerna:

”För om vi fortsätter att synda med vett och vilja efter att ha fått kunskap om sanningen, då finns det inte längre något offer för synderna, utan bara en fruktansvärd väntan på domen och en rasande eld som ska förtära motståndarna.”³

Är det då inte gott och väl med lite dåligt samvete? Skall vi, som kyrka, stryka världen medhårs för att inte väcka dåligt samvete och samtidigt vara medvetna om vad som väntar den som är försumlig? Vad, om något, är då försumlighet?!

Är det inte så att det är när vi – vilket den helige aposteln skriver – har tillgång till Sanningen och då det i dess ljus väcks dåligt samvete som också omvändelsen kan ske? Jo, det är då det händer! Först när jag känner det; först då jag erkänner att jag gör fel; för när jag inser att jag kan göra bättre och bli bättre, som jag kan rätta till det som är fel.

Budskapet idag är därför att vi är riktigt, riktigt dåliga på att förbereda oss inför det enda viktiga; inför det som inte kan bli större; det enda som i det långa loppet faktiskt betyder något.

Samvetet – om det väcks – kan hjälpa oss i vår andliga strävan. Samvetet är en gåva. Det är en gåva att använda här och nu. Inte sällan hör vi varningar om att vi i en [snar] framtid inte längre kommer att kunna leva som kristna eller sprida vår tro. Men frågan är – med handen på hjärtat: gör vi det nu? Här och nu?

Sanningen kom till oss. Sanningen blev människa i Jesus Kristus. Men lyssnar vi, eller fortsätter vi – som envisa dårar – att kasta ut honom? Sköter vi trädgården, eller låter vi den gro igen? Förbereder vi oss här och nu, eller skjuter vi det på framtiden?

Kom ihåg: det är genom goda förberedelser vi vinner segerns krans. Det är genom att lyssna på – inte döva – samvetet vi kan förbereda oss och nå frid. Och det börjar just här; just nu. Den helige aposteln uppmanar oss att ”inte överge våra sammankomster, så som några brukar göra, utan i stället uppmuntra varandra, och det så mycket mer som ni ser att dagen närmar sig”⁴

Där är här i Kyrkan det börjar. Kom med ditt dåliga samvete! Det är här du får avlösning.

---

³ Hebr 10:26-27

⁴ Hebr 10:24-25